

Dit artikel werd in licentie gegeven door Belgapress. Het gebruik ervan is enkel toegestaan door natuurlijke personen voor privégebruik. Voor elk ander gebruik is de voorafgaandelijke toestemming van de uitgever vereist.

De troost in mama's platenkast Van biografie tot sprookje: Griet Desutter in 'Ella en de mieren'

01-10-2022 Het Nieuwsblad - Weekend - André Grosemans - Pagina 18

Geïnspireerd op de muziek en het leven van Ella Fitzgerald brengt Griet Desutter de familievoorstelling *Ella en de mieren* (+8). Aan het woord is een meisje dat, net als Ella, op jonge leeftijd haar moeder verloor. Ze vindt troost in de plaatjes die mama graag draaide en in de brieven die ze haar blijft schrijven. Maar, wacht eens, wat komen die mieren in de titel doen?

Griet Desutter is een grote fan van Ella Fitzgerald, de Amerikaanse jazzicoon die de bijnaam *First Lady of Song* meekreeg. “Toen ik haar biografie las, wist ik meteen dat ik stof had voor een voorstelling”, zegt de actrice. “Hoe interessant ook, ik wou wel niet enkel haar levensverhaal vertellen. Daarom werd met Walter Janssens, mijn regisseur en medeauteur, besloten om er een nieuw sprookje van te maken. In het stuk gebruik ik zelfs de typische beginzin *Er was eens*. We creëerden een meisje, Zoetie, dat in de muziek van Ella Fitzgerald troost vindt bij het verwerken van het verlies van haar mama. Ze legt geregeld platen van die zangeres op. Dat was de lievelingsmuziek van haar overleden moeder.”

Aan het dansen

Je zal begrijpen dat muziek enorm belangrijk is voor deze voorstelling. Niet dat Griet Desutter zelf zingt. “Ik ben daar niet goed in en heb me daar dan ook niet aan gewaagd.” Er wordt veel muziek van Fitzgerald gedraaid. En van Louis Armstrong met wie ze duetten opnam. Er is ook live improvisatie van Brent Beukelaar te horen. Hij zingt, speelt gitaar en contrabas. Het meest zit hij nog achter zijn drumstel. “Ik wilde absoluut een drummer in het stuk”, vertelt Griet Desutter. “Het was namelijk de drummer Chick Webb die Ella opgeroepen heeft van straat. Ze verloor jong haar moeder, werd slecht behandeld in het weeshuis en liep daar weg. Een hele tijd leefde ze op straat. Daar danste ze ook en zo werd ze gescout. Ze mocht zingen in de bigband die geleid werd door

Chick Webb. Het was de tijd van de dansavonden met grote orkesten. Webb had een zangeres nodig om er swing in te brengen, iemand die de mensen aan het dansen kon krijgen. Ella kon dat. Zo is haar carrière begonnen dankzij Chick Webb. Brent Beukelaer is een beetje de verpersoonlijking van die man. Zoals Chick de beste vriend van Ella was, is Brent in de voorstelling de vriend die Zoetie zich droomt.”

Brieven aan mama

Een hoelahoep is een belangrijk attribuut in de voorstelling. Zoetie danst er niet alleen graag mee, ze gebruikt de hoepel ook als ze haar mama oproept en haar *dik gat en groot balkon* uitbeeldt. Zo ontstaat een speels effect, want het mag dan gaan over verlies en rouw, een sombere voorstelling is het absoluut niet, mede door de muziek en de interactie met het publiek. Zoetie put troost en veerkracht uit haar moeders platencollectie, maar ook door brieven te schrijven aan haar mama.

De voorstelling is bestemd voor een publiek vanaf acht jaar. “Ze is gevoelig en poëtisch, maar ook grappig”, zegt Griet Desutter. “Ze bevat verschillende niveaus. De kinderen zullen niet alles begrijpen, de volwassenen gaan andere lagen ontdekken.”

En dan is er nog de vraag die iedereen zich stelt: wat doen die mieren in de titel? “Om dat te weten, moet je natuurlijk komen kijken”, lacht Griet Desutter mysterieus. “Ik wil niet te veel verklappen.” Wie met het repertoire van Ella Fitzgerald en Chick Webb and his Orchestra vertrouwd is, kent echter de song *I can't dance (I got ants in my pants)*. De kans is groot dat het daar iets mee te maken heeft. Trouwens, in *A-tisket, a-tasket*, de eerste hit die Fitzgerald en Webb beroemd maakte, schrijft een meisje een brief naar ... haar moeder. Zou dat ook een hint zijn?